

Csontos Márta

Advocatus diaboli

Nem tudom, ki kohol érveket
ellenem, Atyám. Ki az érintett
személy, aki betesz nekem?

Valaki eljárást kezdeményezett
abban az elérhetetlen magasságban,
ami csak vakfolt mennyei térképeken,
s ahol, a Nagyfőnök rezidenciájában
angyalok kara zeng a boltívek felett.

Nem várhatok már tőled pozitív döntést,
hiába énekelek kapud előtt.
Bűneim eltorzítják a kottafejet.

Könnyű elhíttetned mindenkivel,
hogy csak folt vagyok a *tabula rasa*-n,
gyáván elfordulsz tőlem, s intesz az őrnek,
hisz nincs engedélyem a belépéshez.

Már megutálta bennem magát a rend,
csak fénytelenül inhalálok idebent.

Minden oldalról szorongatnak,
szűkül a kör. Bűneim ellen nincs

golyó álló felszerelés, a vádbeszéd
anyagát Justicia már nem revideálja.
Nincs többé távolság az ördög jobb
és bal keze között. Már túlnőtt
a gonosz az eredendő pozíción,
szabadlára helyezett kísértés fenyeget.

Nem rendeltél mellém védőügyvédet,
csak a vád képviselője terheli
agyam tévképzetekkel, s közben úgy
létezek, hogy már nincs szerzett kincsem,
mit felajánlhatok a semmiért
cserébe, mit tőled kaptam.

Melletted áll követed, *Advocatus Diaboli*.
Helyettem neki adtad a főszerepet.

Árkádia pedig nincs többé

„A gyöngeséged az egyetlen hiba, melyen nem lehet segíteni.”
(La Rochefoucauld)

Te soha nem akarod a változást választani,
csak az emlékekre támaszkodsz, s a régi
illatokból faragsz ikonokat a látóhatárra.
Nem veszed észre, mily csapnivalóan gyenge
támaszték az az elvesztett érintés, melyre
építeni akarsz megint, egyedül maradsz
kifosztva egy lepusztult zsványtanyán,
már nincs, akit rábírnál az ott maradásra.

Pánsípot fűjsz, barlangról barlangra jársz,
próbálsz a hajnal istenét megidézni,
selyembőrű nimfákkal lebegsz álmodban
a tisztáson, új Leandernek jelölöd magad,
Héro fáklyáját lesed a távoli toronyszobából;
várod a jelet, de nem tudsz a széllel egyezséget
kötni, nem tudod a csillagképek titkát megfejteni,
nincs neked már út Árkádiába, a közeli Vénusz-dombnak
sincs szerelem szaga, csak szemed tapad
kiéhezetten a fénybe. A távoli árnyékok vágyakozó
libbenéssel lassan szétszóródnak az éjben,
s már nem tudod a *puzzle-t* többé kirakni,
nincsenek taktikák, elbuksz a csatatéren.

Kezedben fehér zászló, már behódolnál
nincs más feltételed, csak 50-60 kg
szőke hús, melynek szép márványos a vágó-
felülete, tömött és rugalmas, romlás előtti
állapot, melyen még rejtve van a *date of expire*.

Vaktérkép

A Nagy Árnyék térképén nem
találom a nyomod, Uram,
már nem bírom soká a keresését,
én is csak fogyó árnyék vagyok.

Arccal a Fénynek látom;
létem égett lepke, nincs helyem
a mennyei válogatottban, nem
minősítesz többé versenyképesnek,
s a célszalagot is egyre
messzebbre húzzák az angyalok.

Uram, összefutnak odafönt
az erőterek, hiába keresem az utat,
elvesztettem nyomkereső képességemet.

NÉMETH JÁNOS:
Szarvasok - tusrajz

